

Arrest

nr. 62 947 van 6 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2011 met referentienummer 5289.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN LAER, loco advocaat D. MBOG, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 20 juli 2010, verklaart er zich op 26 juli 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 9 maart 2011, verstuurd op 9 maart 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart een etnische Albanees te zijn, afkomstig uit het dorp Strellc (gemeente Deçan), en de Kosovaarse nationaliteit te bezitten. U vermeldt dat er in juni 2008 al enige tijd op het nieuws en in de kranten sprake was van een moslimgroepering die jonge mensen rekruteert om hun regels wat betreft de islam te volgen. Deze groepering zou tevens jonge mensen aanzetten tot zelfmoord. U ging na

school vaak nog uit en keerde meestal tegen negen uur naar huis. Op een avond in juni 2008 werd u op de weg van de bushalte naar uw huis een eerste maal benaderd door een vijftal mensen die u vroegen of u de regels van de islam strikt opvolgt. Ook vroegen ze u om toe te treden tot hun organisatie. U zei toen dat u dat zou doen waarop zij antwoordden dat ze op u zouden wachten. De volgende dag bent u naar de politie geweest om dit incident te melden maar u hebt geen officiële klacht neergelegd. Uw relaas werd niet neergeschreven door de betrokken agent. Twee of drie dagen later, na het proclamatiefeest, werd u opnieuw benaderd door deze groepering. Deze keer werd u vastgenomen waarop ze met een stift Arabische letters op uw borst schreven. Bij uw poging te ontkomen aan uw belagers werd u in uw rechterarm gestoken met een mes. U hoorde iemand van de groepering nog zeggen dat de derde keer de laatste zal zijn. Vervolgens bleef u binnen in huis tot uw vertrek uit Kosovo in juli 2010, zonder nog benaderd geweest te zijn door de betrokken organisatie. Omdat het financieel niet meer haalbaar was besloot u Kosovo te verlaten. Een ouder van u – er is niet gespecificeerd welke – heeft uw reis naar België geregeld. U hebt in juli 2010 de bus genomen naar Peje waar twee mensen u stonden op te wachten. Zij hebben u in hun auto tijdens een tocht van een drietal dagen naar België gevoerd, waar ze u in de nacht van 26 juli 2010 voor de deur van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben afgezet. Diezelfde morgen hebt u asiel aangevraagd. Ter staving van uw asielsrelaas legt u een identiteitskaart van. 19 februari 2008 van UNMIK voor.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn vrees voor vervolging door een moslimgroepering in geval van terugkeer naar Kosovo nog actueel is. De groepering heeft verzoeker immers niet meer benaderd in de twee jaar tussen het laatste incident en verzoekers vertrek uit Kosovo, hoewel ze volgens verzoeker wisten waar hij op dat ogenblik woonde;
- verzoeker besloot om pas twee jaar na de laatste bedreiging zijn land te verlaten, wat de ernst van zijn voorgehouden vrees in belangrijke mate relativeert;
- verzoeker heeft niet aangetoond dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kan doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Verzoeker heeft immers nooit een officiële klacht ingediend;
- verzoeker zocht evenmin bescherming bij de in Kosovo aanwezige internationale autoriteiten;
- verzoeker heeft evenmin aangetoond dat hij zijn leven niet in een ander deel van Kosovo zou kunnen voortzetten.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3, §1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de kans reëel is dat de moslimgroepering hem na twee jaar nog steeds zoekt aangezien ze jongeren nodig heeft die haar ideologie volgen. De weerstand die verzoeker heeft geboden kan deze groepering volgens hem niet aanvaarden.

Verder stelt verzoeker dat hij dacht dat de politie geen onderzoek zou starten, gelet op zijn persoonlijke ervaring en op de ervaring van anderen die ook door de politie in de steek werden gelaten. Verzoeker wijst erop dat hij na het eerste incident wel stappen heeft ondernomen en dat het aan de politieagent was om het onderscheid uit te leggen tussen een officiële en een niet-officiële klacht. Hetzelfde geldt volgens verzoeker voor wat de bescherming bij de in Kosovo aanwezige internationale autoriteiten betreft.

Tot slot stelt verzoeker dat de moslimgroeperingen overal in Kosovo actief zijn aangezien ze zoveel mogelijk jongens willen rekruteren.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vrees voor vervolging nog actueel is en dat de ernst van zijn vrees in belangrijke mate wordt gerelativeerd door het feit dat hij pas twee jaar na de laatste bedreiging besloot zijn land te verlaten. Verzoeker geeft voor deze vaststellingen geen aannemelijke verklaring. Het argument dat de moslimgroepering geen weerstand aanvaardt en jongeren nodig heeft die haar ideologie volgen, verklaart niet waarom de groepering verzoeker twee jaar lang niet

meer benaderd heeft. Deze hypothese zou integendeel eerder doen vermoeden dat de groepering verzoeker niet met rust zou laten, *quod non*. Bovendien geeft verzoeker geen verklaring voor het feit dat hij pas twee jaar na de laatste bedreiging besloot zijn land te verlaten.

3. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER